

19 Julie 2026: Erediens – Ds Anru Liebenberg

Hierdie preek fokus op Johannes 9 as 'n verhaal van hoop en genade, waarin Jesus 'n blindgebore man genees en die gemeente genooi word om anders te dink oor vrae, lyding, skuld en hoe God se werk in ons lewens sigbaar word.

Kernboodskap van die preek

Die prediker begin deur te wys dat Johannes 9 só ryk is dat dit nie in een preek afgehandel kan word nie, en dat hierdie erediens op die eerste deel fokus, met verdere besinning wat sal volg. Die sentrale tema is dat Jesus selde mense se vrae met 'n eenvoudige, direkte antwoord beantwoord, maar meestal deur stories, gelykenisse, teen-vrae of deur die vraag self te verander. So ook in Johannes 9: die vrae rondom skuld en sonde word deur Jesus verplaas na die vraag: “Wat wil God hier doen? Hoe kan sy werk sigbaar word?”

Die sleutelvers is Jesus se woorde: “Ek is die lig vir die wêreld. Wie My volg sal nooit in die duisternis lewe nie, maar sal die lig hê wat lewe gee”, wat binne die konteks van die loofhuttefees, met sy sterk beelde van lig en water, 'n radikale uitspraak is. Die geneesing van die blindgebore man word as die sesde van sewe tekens in Johannes beskryf, en die herhalende woorde “sien” en “blind” (24 keer in 41 verse) beklemtoon dat hierdie verhaal letterlik oor sig gaan, maar ook figuurlik oor geestelike insig en hoe ons mense en God se werk raaksien.

Die verhaal van die blindgebore man

Terwyl Jesus wegstap uit die tempel, ná 'n konflik met Jode wat Hom wou stenig, sien Hy 'n man wat van geboorte af blind is. Die dissipels vra dadelik 'n teologiese vraag: “Wie se sonde is dit? Sy eie of sy ouers s'n?” Jesus verwerp beide opsies en stel 'n “derde weg”: Dit is nie iemand se skuld nie, maar dat God se werk in hom sigbaar kan word.

Jesus spoeg op die grond, maak klei, smeer dit op die man se oë en beveel hom: “Gaan was jou in die Siloambad.” Die man, wat nooit gevra het om genees te word nie, moet eers luister en gehoorsaam – hy staan op, loop na Siloam, was hom, en kom terug met sig. Die prediker beklemtoon dat selfs iemand met 'n “gebrek” deur Jesus tot aksie en gehoorsaamheid geroep word, en dat Siloam (“die Een wat gestuur is”) nie toevallig so heet nie: Jesus is die Gestuurde lig vir die wêreld, maar hierdie man word ook “gestuur” in 'n nuwe lewe.

Die reaksie van die gemeenskap is verdeel: sommige dink dit is werklik die man, ander dink hy lyk net soos die bedelaar wat hulle geken het. Hy getuig eenvoudig: “Die man Jesus ... het klei aan my oë gesmeer ... Ek het gegaan en my gewas en Ek kon sien.” Wanneer die Jode later druk op hom plaas en sê: “Gee die eer aan God. Ons weet hierdie man (Jesus) is 'n sondaar”, antwoord hy: “Of Hy 'n sondaar is, dit weet Ek nie. Een ding weet Ek wel: Ek was blind en nou sien Ek.” Hierdie eenvoudige getuigenis word deur die prediker uitgelig as die hart van die verhaal: die man verstaan nie alles nie, maar kan eerlik getuig van God se werk in sy lewe.

Vrae, skuld en God se werk

'n Groot deel van die preek handel oor hoe mense vrae gebruik – soms om werklik te leer, soms om 'n eie agenda te dryf, en soms omdat ons dink ons ken klaar die antwoord en hou op vra. Die prediker stel dat Bybelfigure soos Job ook nie eenvoudige antwoorde op moeisame vrae kry nie;

God se manier is dikwels om mense se perspektief te verdiep eerder as om elke “hoekom” op te los.

In die wêreld van Jesus was daar ’n sterk gedagte dat lyding noodwendig aan iemand se sonde gekoppel is – ondersteun deur ’n letterlike lees van tekste soos Eksodus 20:5 oor sondes wat “toegeteken” word aan kinders tot in die derde en vierde geslag. Sommige rabbi’s het selfs geglo dat ’n baba in die moederskoot kan sondig, wat vandag vir ons vreemd klink. Jesus staan teenoor daardie denke en skuif die fokus weg van “Wie se skuld is dit?” na “Wat wil God hier doen?” – hoe kan God se werk sigbaar word in hierdie situasie.

Die prediker lees ’n aanhaling wat help om ons vrae oor genesing te verwerk: As ’n wonderbaarlike genesing plaasvind, is dit ’n goddelike werk wat uit Jesus kom en in geloof ontvang word; as daar nié genesing is nie, is die krag en moed om met die chroniese toestand te leef óók ’n goddelike werk wat uit Jesus kom en in geloof ontvang word. So word die manier waarop ons met ons swaar en seer leef, self ’n plek waar God se werk sigbaar word, al kry ons nie antwoorde op elke vraag nie.

Sig, blindheid en ons stories

Om die gemeente te help inleef, gebruik die prediker ’n video van twee susters wat blind gebore is en deur ’n eenvoudige prosedure vir die eerste keer kan sien. Hy beskryf hoe aangrypend dit moet wees om vir die eerste keer jou ma se gesig te sien wat jy jare lank net kon voel en hoor, en verbind dit aan die man in Johannes 9 wat skielik ’n hele nuwe wêreld ervaar. Hy wys ook op die sosiale werklikheid: in ontwikkelende lande word blindes dikwels randfigure en bedelaars vir die gesin se oorlewing – soos ook met hierdie man.

Selfs ná sy genesing bly die gemeenskap se taal: “die blinde man”, “die bedelaar”, asof niemand werklik sy nuwe hoofstuk kan aanvaar nie. Die prediker benadruk dat mense hom bly definieer op grond van sy verlede, maar dat Jesus hom anders definieer – as iemand wat ’n nuwe toekoms en identiteit ontvang. Hy gebruik ’n beeld: die voorruit van ’n motor is baie groter as die truspieëltjie, omdat ons meer moet fokus op wat voor ons lê as op wat agter ons is. Ons is geneig om ons identiteit vas te pen aan traumatiese ervarings, foute, teleurstellings of die feit dat ons stem vroeër meer gewig gedra het as nou, en dan glo ons half dat God nie meer iets nuuts kan doen nie.

Die preek nooi die gemeente om te vra: Definieer ek myself hoofsaaklik deur my “truspieëltjie” – wat al met my gebeur het – of is ek bereid om na die “voorruit” te kyk en te sien wat God nou wil doen? Hy beklemtoon dat elke mens ’n storie het wat met groot sorg hanteer moet word, en dat vrae dikwels “die storie agter die storie” dra: teologiese of moedswillige vrae kan ’n deur wees na iemand se pyn en teleurstelling, as ons net fyn genoeg luister.

Genade, geloof en gestuur-wees

Teen hierdie agtergrond lê die prediker die klem weer op genade en geloof: Die blindgebore man het nie eens om genesing gevra nie, maar ontvang dit as genade. Sy eenvoudige gehoorsaamheid – hoor, opstaan, gaan was, terugkom – word ’n patroon vir dissipelskap: luister na Jesus se stem, doen wat Hy sê, en beleef dan die nuwe insig wat Hy gee.

Hy brei uit dat nie net Jesus “gestuur” is nie, maar dat elkeen wat in Jesus glo vandag nog gestuur en geroep word om in die wêreld in te beweeg, God se identiteit al meer te ontdek, en sy werk sigbaar te maak. Die verhaal van Johannes 9 word beskryf as ’n verhaal van hoop: ’n man wat randfiguren en bedelaars was, ontvang ’n nuwe lewe en kan sê: “Een ding weet ek wel: Ek was blind, maar nou sien Ek.”

Die preek sluit aan by die lied “Amazing Grace” van John Newton, self ’n voormalige slawehandelaar wie se lewe radikaal verander is; die frase “I once was lost, but now I’m found, was blind, but now I see” resoneer direk met Johannes 9 en word aangebied as ’n autobiografiese getuigenis van genade. So word Johannes 9 vir die gemeente ’n uitnodiging om hul eie lewe as ’n verhaal van genade te sien: nie gedefinieer deur die donker verlede nie, maar deur die lig van Christus wat hulle stuur, genees, leer sien en deur hulle werk.